

I Allahs Den Barmhärtige Förbarmarens Namn

1. Profetskapet : Dess natur och nödvändighet
2. Kort historisk över profetskapet
3. Mohammad´s profetskap : ett rationellt försvar

Arabien - Avgrund av mörker	Räddaren är född
En diamant i stenröset	En förändrad man vid fyrtio - Varför ?
En revolution inträder	Varför all fiendskap
Hans Allt omfattande Budskap	Hans bidrag till den mänskliga tanken
Den störste revolutionären	Det slutgiltiga vittnesbördet
4. Det slutgiltiga profetskapet

Vår tidigare diskussion för oss fram till följande punkter:

1. Människans rätta väg är att leva i lydnad inför Allah, och för att kunna leva ett sådant liv i lydnad är kunskap och tro absolut nödvändiga; kunskap om Allah och Hans egenskaper, kunskap om vad Han gillar och ogillar, Hans utvalda väg och om Domens Dag; och en orubblig förvisning om sanningen och äktheten i denna kunskap; detta är Iman (tron).
2. För det andra: Allah har i sin barmhärthet besparat människan den hårda och svåra uppgiften att enbart genom sina egna ansträngningar uppnå denna kunskap. Han har inte utsatt människan för denna svåra prövning. Istället uppenbarade Han denna kunskap för Profeterna, vilka utvalts bland människorna, och befallde dem att förmedla Allah´s Vilja till andra människor och visa dem till den rätta Vägen. Detta har räddat människorna från Stora olyckor.
3. Slutligen är det den vanliga mannens och kvinnans plikt att känna igen en profet och efter att ha övertygats om att denne är Allah´s sanne profet, tro på honom och hans läror och obetingat lyda honom och följa i hans spår. Detta är frälsningens väg. I detta kapitel ska vi diskutera profetskapets natur och historia såväl som andra aspekter.

1. Profetskalet: Dess natur och nödvändighet

Du kan se att Allah på det barmhärtingaste sätt har försett människan med allt hon behöver i detta universum. Varje nyfött barn kommer till världen begåvad med ögon till att se med, öron till att höra med, näsa för att lukta och andas med, händer att känna med, fötter att gå med och hjärna för att tänka och begrunda. Alla dessa förmågor, krafter och gåvor vilka människan behöver eller kan behöva är utformade på det mest noggranna sätt och på ett underbart sätt sammanfogade i hennes bräckliga kropp. Varje stunds behov är förutsedda och sörjda för. Ingenting av det hon behöver är utelämnat. Likadant är fallet med den värld hon lever i. Allt som är nödvändigt för hennes liv ges henne i överflöd - luft, ljus, värme, vatten et cetera. Barnet finner, när det öppnar sina ögon, sin mat i moderns bröst. Föräldrarna älskar instinktivt sitt barn och i deras hjärtan har inplanterats ett oemotståndligt behov att vaka över barnet, fostra honom och offra allt för hans välfärd. Under denna beskyddande omsorg växer barnet upp till mognad och i varje stadium av sitt liv får han av naturen allt han behöver. Alla materiella

överlevnads- och tillväxtvillkor är tillgodosedda och han finner att hela universum står i hans tjänst och tjänar honom i alla livets skiften.

Vidare är människan välsignad med alla de krafter, förmågor och gåvor - fysiska, mentala och moraliska - som hon behöver för livets strid. Här har Allah gjort en underbar disposition. Han har inte fördelat dessa gåvor strikt jämnt. En jämlik fördelning skulle ha gjort människorna fullständigt oberoende av varandra och omöjliggjort ömsesidig omsorg och samarbete. Även om mänskligheten som helhet sålunda har allt den behöver, är ändå gåvorna fördelade ojämnt och sparsamt mellan människorna. En del har fysisk styrka och tapperhet, andra utmärker sig för sina intellektuella talanger. Vissa är födda med större benägenhet för konst, poesi och filosofi. En del har en skarp tunga, andra har sinne för militär strategi, kommersiell talang, matematiskt snille, vetenskaplig nyfikenhet, litterär begåvning, filosofiska anlag etc. Dessa speciella böjelser särskiljer en människa och gör henne i stånd att komma till rätta med även sådana invecklade labyrinter som andra människor går på. Dessa insikter, fallenheter och talanger är gåvor från Allah. De är inkarnerade i naturen hos de människor som Allah har bestämt ska vara karakteriserade på detta sätt. De är mestadels inneboende och kan utnyttjas och fullkomnas bara genom utbildning och träning.

En noggrann iakttagelse av denna fördelning av Allah's gåvor avslöjar också att talangerna har fördelats bland människorna på det mest fantastiska sätt. De kapaciteter som är nödvändiga för mänsklighetens allmänna fortbestånd har givits till den vanliga människan, medan de extraordinära talanger som behövs bara i begränsad utsträckning ges till endast ett fåtal människor. Antalet soldater, bönder, hantverkare och arbetare är stort; men militära befälhavare, lärda män, statsmän och intellektuella är jämförelsevis färre. Så är fallet med alla yrken, alla konster och kulturella sysselsättningar. Den allmänna regeln tycks vara: Ju högre kapaciteten och ju större snillet är, desto mindre är det antal människor som besitter det. Supergenier, som sätter outplånliga märken i mänsklighetens historia och vars upptäckter vägleder mänskligheten under århundraden, är få och framträder med långa mellanrum. Deras antal är ännu mindre.

Här ställs vi inför en annan fråga: Begränsas den mänskliga kulturens grundläggande behov till behov av experter och specialister inom fälten för juridik och politik, vetenskap och matematik, ingenjörskonst och mekanik, finanser, ekonomi och liknande, eller behövs det också människor som kan visa människorna den Rätta Vägen - vägen till Allah och till frälsning? Andra experter förser människan med kunskap om allt som finns i världen och om vägarna och medlen att använda detta, men det måste finnas någon som talar om för människan syftet med skapelsen och meningen med livet självt. Vad är människan själv och varför har hon skapats? Vem har givit henne alla krafter och resurser, och varför? Vad är livets rätta mål och hur kan dessa uppnås? Vilka är de rätta värderingarna i livet och hur kan de förverkligas? Detta är människans kardinalbehov och vet hon inte detta så kan hon inte bygga upp kulturen på sunda grunder och kan inte lyckas varken i detta liv eller nästa. Och vårt förnuft vägrar tro att Allah, Som har tillgodosett människans mest triviala behov, skulle undlåta att tillgodose detta det största, mest dominerande och vitala behov. Nej, så kan det aldrig vara. Och det är inte så emedan Allah har skapat människor som utmärker sig inom konst och vetenskap. Han har också skapat människor med djup vision, ren intuition och den högsta begåvning att känna och förstå Honom. För dem uppenbarade Han själv vägen av godhet, fromhet och rättfärdighet. Han gav dem kunskap om livets mål och moralvärderingar och anförtrodde dem uppdraget att meddela den Gudomliga Uppenbarelsen till andra människor och visa dem den Rätta Vägen. Dessa män är Profeter och Allah's Budbärare.

Profeterna skiljde sig från det övriga samhället genom sina speciella fallenheter, naturliga sjäsbekaffenhet och ett fromt och meningsfullt liv, mer eller mindre på samma sätt som andra genier inom konst och vetenskap särskiljer sig från andra genom sina extraordinära kapaciteter och naturliga fallenheter. Människans geni är sitt eget tillkännagivande och får automatiskt andra att känna igen och erkänna det. När vi exempelvis lyssnar på en sann poet inser vi genast hans utomordentliga snille. Om de som inte är begåvade med denna naturliga talang så gör sitt yttersta för att uppnå detta mästerskap i poesi, kan de ändå inte lyckas. På samma sätt förhåller det sig med den borne talaren, författaren, ledaren och uppfinnaren. Varje sådan talang utmärker sig själv genom sin remarkabla kraft och extraordinära framgångar. Andra kan inte mäta sig med dem. Detta är sant också i fråga om en profet. Hans sinne fattar problem som övergår andras förstånd; han talar och kastar ljus över ämnen om vilka ingen annan kan tala; han får insikt i de subtila och intrikata frågor som ingen annan skulle ha förstått ens efter år av djup eftertanke och begrundan.

Förnuftet accepterar det han säger; hjärtat känner att det är sant; erfarenheterna av vårdsliga företeelser vittnar alla om sanningen i varje ord som kommer ur hans mun. Om emellertid vi själva försöker göra samma sak eller ett liknande arbete, möter oss inget annat än misslyckande. Hans natur och disposition är så goda och rena att hans attityd i alla avseenden är den av sannfärdighet, rättframhet och själsadel. Han uppför eller yttrar sig aldrig felaktigt, inte heller utför han någon ond handling. Han visar alltid upp godhet och rättfärdighet och praktiserar själv det han förkunnar för andra. Ingen incident i hans liv tyder på att hans liv inte skulle vara i samklang med hans ideal. Varken hans ord eller gärningar styrs av egenintressen. Han uppoffrar sig för andras bästa och låter aldrig andra lida för att han själv ska ha det bra. Hela hans liv är ett exempel på sanning, ädelmod, naturlig renhet, högtstående tänkande och den mest upphöjda form av humanitet. Hans karaktär är utan fläckar och även den mest minutiösa undersökning skulle misslyckas med att finna någon skavank i hans levnad. Alla dessa fakta, alla dessa egenskaper, gör det uppenbart att han är Allah's Profet och att man måste sätta tilltro till honom.

När det blivit fullkomligt klart att den och den personen är Allah's sanne Profet, blir den naturliga följden av denna insikt den att hans ord måste accepteras, hans instruktioner följas och hans befallningar åttlydas. Det är fullständigt förnuftslöst att acceptera att en man är Allah's sanne Profet och ändå inte tro på vad han säger och inte följa hans befallningar; ty själva accepterandet av honom som Allah's Profet innebär att du har erkänt att det han säger kommer från Allah och att alla hans handlingar är i enlighet med Allah's Vilja och Välbehag - och olydnad mot Allah leder inte till något annat än ruin och förödelse. Därför gör själva accepterandet av Profeten det till en plikt för dig att hålla dig till hans instruktioner och acceptera dem utan några som helst invändningar. Kanske kan du inte till fullo fatta visdomen i och nyttan av den eller den föreskriften, men själva det faktum att en föreskrift har utgått från profeten är en tillräcklig garanti för dess sanning, och där kan inte finnas rum för tvivel och misstänksamhet. Din oförmåga att förstå en föreskrift är inget skäl för att inte följa den till punkt och pricka; ty den vanliga människans förstånd är inte felfritt. Det har sina egna begränsningar som man inte kan bortse från. Det är uppenbart att den som inte grundligt är insatt i en konstart inte kan förstå dess subtiliteter, men en sådan person skulle vara en idiot om han tillbakavisade en experts ord bara på grund av att hans själv inte till fullo förstod vad experten sade. Det bör uppmärksammas att i varje betydelsefull världslig angelägenhet krävs expertråd, och när man vänt sig till experten lyder man i fortsättningen hans råd och litar fullständigt på det. Du uppger till och med din egen rätt att bestämma och dra slutsatser för att istället odmjukt följa honom. Varje ordinär människa kan inte vara mästare inom alla världens konstarter och sysselsättningar. Det rätta för den vanliga människan att göra är att göra det hon kan och, i fråga om saker

hon inte förmår, använda all sin klokhed och skarpsinnighet för att finna den rätte mannen att leda och hjälpa henne, och att, när hon väl har funnit denne, anta hans råd och följa dem. När du är säker på att en viss person är den mest lämpade för ditt syfte, ber du om hans råd och vägledning och litar fullständigt på honom. Att avbryta honom i varje mening med frågan «Få mig att förstå detta innan du går vidare», är uppenbart oklokt. När du anlitar en advokat i någon rättsaffär, lägger du dig inte ständigt i alla juridiska turer. För medicinsk behandling går du till läkaren och följer hans ordination. Du lägger varken din näsa i medicinska frågor eller testar din logiska förmåga genom att debattera med läkaren. Detta den rätta livsinställningen, och samma inställning måste man ha när det gäller religionen. Du behöver kunskap om Allah; du behöver känna till det livsmönster som överensstämmer med Allah's vilja; och du har inga medel till att uppnå denna kunskap. Det är därför din plikt att söka efter Allah's Sanne Profet; och du kommer att bli tvungen att bruka yttersta omsorg, urskilningsförmåga och skarpsinne i ditt sökande efter honom, ty om du väljer en falsk profet, kommer han att leda dig in på fel spår. Om du emellertid, efter att ha gjort de rätta övervägandena, definitivt avgör att en viss person verkligen är Allah's Profet, då måste du lita fullkomligt på honom och troget lyda alla hans föreskrifter.

Nu står det klart att den Rätta Vägen för människan är det och enbart det som Profeten förkunnar att det är, och att det rätta livsmönstret är det som han förklarar kommer från Allah - och inget annat. Från detta kan man lätt förstå att det är absolut nödvändigt för alla människor att ha tilltro till Profeten och att lyda och följa honom, och att den människa som åsidosätter Profetens föreskrifter och försöker bana sin egen väg; hon avviker från den Rätta Vägen och går förvisso vilse.

I detta avseende har människor gjort sig skyldiga till förvånansvärda misstag. Det finns människor som erkänner Profetens äkthet och okränkbarhet, men ändå inte hyser *Iman (tro)* på honom, inte heller följer de hans föredöme i sina livs angelägenheter. Sådana människor är inte bara *Kafir's* utan betar sig också på ett oklokt och onaturligt sätt: ty att inte följa Profeten efter det man erkänt honom som sann betyder att man medvetet följer osanningen. Och vilken dårskap kan vara större än denna. En del människor förklarar: "Vi behöver ingen profet för vår vägledning och vi kan själva finna vägen till sanningen". Också detta är en felaktig synpunkt. Du har förmodligen lärt geometri, och du vet att mellan två punkter kan det vara finnas en rak linje; alla andra linjer måste krökas om de inte ska misslyckas med att röra punkten ifråga. Samma sak gäller för vägen till sanningen vilken, med Islams språkbruk, kallas *sirat-i-mustageem* (den Rätta Vägen). Denna väg utgår från människan och går raka vägen till Allah, och denna väg kan naturligtvis bara vara en; alla andra vägar vore förvillelser och skulle leda vilse. Nu har denna Rätta Väg utstakats av Profeten, och det finns inte och kan inte finnas någon annan rak väg än denna.

Den människa som ignorerar denna väg och söker sig ut på irrfärder, är bara ett offer för sin egen inbillning. Hon väljer en väg och tror den vara den rätta, men hon finner snart sig själv vara insnärjd och förlorad i de labyrinter och slingerkrokar som hennes egen fantasi skapat. Vad ska man tänka om en person som, när han har gått vilse och en vänlig människa visar honom tillrätta, fullständigt nonchalerar vägledningen och istället förklarar: "Jag tar inte emot din vägledning och inte heller accepterar jag den väg du har pekat ut för mig, utan jag ska själv treva mig fram i denna okända region och försöka nå mitt mål på mitt eget sätt"? Detta är, med tanke på Profeternas klara vägledning, ren idioti. Om var och en försöker börja om igen från början, skulle det vara ett enormt slöseri med tid och energi. Vi gör det aldrig inom områdena för vetenskap och konst: varför då här?

Detta är ett vanligt misstag, och redan en liten reflektion avslöjar dess brister och svagheter. Men om man går lite djupare i saken, märker man att en person som vägrar att tro på den Sanne Profeten inte alls kan finna någon väg - varken rak eller krokig - till Allah. Det är på detta sätt därför att en människa som vägrar att lyda en sanningsfärdig mans råd intar en så fördärvad attityd att sanningens perspektiv blir henne fullständigt främmande och hon blir ett offer för sitt eget trots, arrogans, fördomar och moraliska fördärv. Ofta beror denna vägran på falskt övermod, blind konservatism och envist kvarhållande vid förfäders seder, eller slaveri under jagets lägre drifter, vars tillfredsställande omöjliggörs i och med underkastelsen inför Profetens läror. Om en människa är fast i något av ovanstående tillstånd förblir vägen till sanningen stängd för henne. Liksom en förblindad människa kan hon inte se på saker i verklighetens klara ljus. En sådan människa kan inte finna någon väg till frälsning. Om en människa däremot är uppriktig och sanningsälskande och inte är slav under något av de ovan beskrivna komplexen, blir vägen till verkligheten banad för henne, och det finns absolut ingen orsak för henne att vägra tro på Profeten. Ja, hon finner i Profetens läror själva ekot från sin egen själ och upptäcker sig själv genom att upptäcka Profeten. Och, framför allt, den sanne Profeten har utvalts av Allah Själ. Det är Han Som har sänt honom till mänskligheten för att överföra Hans budskap till Hans folk.

Det är Hans Befallning att vi ska tro på Profeten och följa honom. Den som vägrar tro på Allah's Budbärare vägrar alltså i själva verket att följa Allah's Befallningar och blir en upprorsman. Man kan inte förneka det faktum att den som vägrar att erkänna auktoriteten hos en härskares viceregent, vägrar att erkänna auktoriteten hos Härskaren Själ. Denna olydnad gör henne till upprorsman. Allah är universums Herre, den sanne Härskaren, konungarnas Konung, och det är en given plikt för varje människa att erkänna auktoriteten hos Hans Budbärare och Apostlar och lyda dem i deras egenskap av bemyndigade profeter. Och den som vänder sig ifrån Allah's Profet är förvisso en Kafir, vare sig han tror på Allah eller är en otrogen.

2. Kort historik över profetskapet

Låt oss nu kasta en hastig blick på profetskapets historia. Låt oss se hur denna långa kedja började, hur den gradvis utvecklades och slutligen kulminerade med den siste av Profeterna, Muhammad (frid och Allah's välsignelser över honom).

Den mänskliga rasen utgick från en enda man: Adam. Det var från honom som mänsklighetens familj växte och den mänskliga rasen mångdubblades. Alla mänskliga varelser på denna jord är ättlingar till detta första par: Adam och Eva.¹

Historien och religionen är ense på denna punkt. Vetenskapliga undersökningar i fråga om människans ursprung visar inte heller att olika typer av människor ursprungligen och samtidigt skulle ha fått existens, inte heller vid olika tidpunkter i olika delar av världen. De flesta vetenskapsmän förmodar också att en enda människa skapades först och att hela mänskliga rasen kan ha utgått från denna enda människa. Adam, den första människan på jorden, var också utsedd till Allah's förste Profet. Han uppenbarade Sin religion - Islam - för honom och uppmanade honom att överlämna och meddela den till sina ättlingar: att lära dem att Allah är En, Skaparen, världens Upprätthållare; att Han är universums Herre och att Han ensam ska dyrkas och åtlidas; att de en dag måste återvända till Honom och att det bara är Honom de ska anropa om hjälp; att de ska leva sitt liv i fromhet, godhet och rättfärdighet i enlighet med Allah's Vilja och att, om de så gjorde, skulle Allah belöna dem med rikliga belöningar och att de om de vände sig från Honom och inte lydde Honom, skulle bli förlorarna både i detta liv och i det kommande och lida hårda bestraffningar för sin otro och olydnad. De av Adams ättlingar som var goda, anträdde den rätta väg som han visat dem, men de dåliga övergav sin faders läror och förvirrade sig gradvis in på villovägar. Några började dyrka solen, månen och stjärnorna; andra bekände sig till dyrkan av träd, djur och floder. Vissa trodde att luft, vatten, eld, hälsa och alla Naturens välsignelser och krafter, alla var under kontroll av varsin gud och att de kunde blidkas genom dyrkan. På detta sätt gav okunnigheten upphov till många former av polyteism och avgudadyrkan. Detta var den tid då Adams avkomma hade spridit sig vida över jorden och format olika raser och nationer. Varje nation hade utformat sin egen religion, var och en med sina speciella formaliteter och ritualer. Allah -mänsklighetens och universums ende Herre och Skapare - hade glömts helt och hållet. Inte bara detta; Adams ättlingar glömde till och med det livsmönster som Allah hade uppenbarat för dem och som deras store förfäder hade lärt dem. De hade följt sina egna böjelser och nycker. Alla slags onda seder frodades och alla tecken på okunnighet spreds bland dem. De började misslyckas med att skilja rätt från orätt; många onda företeelser började betraktas som riktiga och många riktiga saker inte bara ignorerades utan betraktades som orättad. ²

Vid detta stadium började Allah låta profeter framträda hos varje folk och predika Islam för dem. var och en påminde de sitt folk om den lektion de hade glömt. De lärde dem Guds-dyrkan, satte stopp för avgudadyrkan och sork; d v s att associera andra gudomligheter med Allah, gjorde sig av med alla seder från okunnighetens dagar, lärde dem det rätta sättet att leva i enlighet med Allah's Vilja och gav dem livsgivande lagar att följa och genomdriva i samhället. Allah's sanna Profeter framträdde i alla länder: i varje land och hos alla folk. De hade alla en och samma religion - Islams religion. ³

Naturligtvis skiljde sig undervisningsmetoderna och lagstiftningen en aning från profet till profet, beroende på den kulturs behov och stadium i vilken var och en av dem framträdde. Varje Profets särskilda läror bestämdes av de slags onda företeelser han mötte och strävade att tillrättalägga. Reformeringsmetoderna var anpassade efter de olika vedertagna begreppen och ideerna. Där folken befann sig på de primitiva stadierna av samhälle, civilisation och intellektuell utveckling, var deras lagar och regleringar enkla; de modifierades och förbättrades allt eftersom samhället utvecklades och gjorde framsteg. Dessa religioners fundamentala läror var desamma; alltså en tro på Allah's

enhet, bekännelse till ett liv i fromhet, godhet och fred, och en tro på livet efter döden, med dess rättvisa mekanism för belöning och bestraffning. Människans inställning till Allah's Profeter har varit märklig. Först behandlade hon Profeterna illa och vägrade att lyssna och acceptera deras läror. Vissa av Profeterna fördrevs från sina länder; en del mördades; en del fortsatte, trots folkets likgiltighet, att under hela sitt liv predika utan att vinna mer än ett fåtal anhängare. I all denna envetna opposition, hån och förödmjukelse för vilken de utsattes, upphörde dessa Allah's Apostlar ändå inte att predika. Deras tålmodiga beslutsamhet kröntes till slut med framgång: deras förkunnelser blev inte verkningslösa. Stora grupper av folk och nationer tog emot deras budskap och övergick till deras trosbekännelse. Folkets vilsegångna tendenser, formade genom århundraden av framhärdande i avsteg, okunnighet och dåliga seder, tog nu en annan form. Även om de under Profeternas livstid accepterade och praktiserade deras läror, införde de efter Profeternas död sina gamla förvrängda begrepp i sina religioner, och förändrade Profeternas läror.

De antog helt nya former av gudsdyrkan; vissa började till och med dyrka sina Profeter. Några gjorde Profeterna till inkarnationer av Allah; några gjorde Profeterna till Allah's söner; vissa associerade sina Profeter med Allah i Hans Gudomlighet. I korthet, människans varierande attityder i detta avseende var en ren karikatyr av hennes förnuft och en parodi på henne själv; hon gjorde avgudar av dessa vars hela uppgift hade varit att slå avgudarna i bitar. Genom att blanda samman religion och primitiva seder och ritualer, grundlösa och falska muntliga traditioner och lagar utformade av människor, ändrade och förvrängde människorna Profeternas ideologi så till den grad att den efter några århundraden blev en mischmasch av det verkliga och det fiktiva. Profeternas läror förlorades i en hopgyttring av fantasier och förvrängningar i så hög grad att det blev omöjligt att skilja agnarna från vetet. De nöjde sig inte med denna förvanskning av Profeternas läror utan fortsatte med att tillskriva Profeternas liv påhittade berättelser och ovärdiga traditioner och orenade deras levnadshistorier så mycket att en korrekt och pålitlig redogörelse för deras levnad blev omöjlig att sammanställa. Trots dessa depravationer hos anhängarna, har Profeternas verk inte varit helt förgäves. Bland alle nationer har, trots alla förfalskningar och ändringar, spår av Sanningen överlevt. Iden om Allah och om livet efter döden har assimilerats definitivt i en eller annan form. Ett fåtal principer om godhet, ärlighet och moral erkändes över hela världen. Profeterna hade således förberett respektive folks andliga inställning på ett sådant sätt att en universell religion säkert kunde införas - en religion som är helt i överensstämmelse med människans natur, som förkroppsligar allt som var gott i alla andra trosbekännelser och samhällen och som på ett naturligt sätt kan antas allmänt av hela mänskligheten. I början framträdde, som vi tidigare har sagt, olika profeter hos olika folk eller nationer och varje profets lära var ämnad speciellt och specifikt för respektive profets folk.

Orsaken till detta var att vid detta stadium i historien var nationerna separerade och så avskurna från varandra att varje nation var bunden inom sina egna territoriers geografiska gränser och möjligheter till ömsesidigt utbyte existerade inte. Under sådana omständigheter var det mycket svårt att propagera för en gemensam Världsomfattande Tro med ett åtföljande system av levnadsregler för denna värld. Dessutom var levnadsvillkoren i de tidiga nationerna vitt skilda från varandra. Deras okunnighet var stor och bland de olika folken hade detta givit olika former åt deras moraliska villfarelser och förvrängningar av Tron. Det var därför nödvändigt att olika Profeter framträdde för att predika Sanningen och vinna dem över till Allah's vägar; att gradvis utrota de onda företeelserna och avvikelserna; att utrota okunnighetens yttringar och lära dem utöva de höga principerna om ett enkelt, fromt och rättfärdigt liv och på så sätt träna och fostra dem i livets konster och verksamheter. Endast Allah vet hur många tusentals år som ägnades åt att på detta sätt utbilda människan och utveckla henne andligt, moraliskt och

intellektuellt. Människan fortsatte emellertid att göra framsteg och slutligen kom den tid då hon vuxit ur sin barndom och trädde in i mognadens ålder.

Med utvecklingen och spridningen av handel, industri och konster, upprättades ett ömsesidigt utbyte mellan nationerna. Från Kina och Japan öppnades reguljära handelsrutter till de avlägsna länderna i Europa och Afrika; både till lands och till sjöss. Många folk lärde sig skrivkonsten, kunskap spreds. Idéer började överföras från land till land och undervisning och lärdomar började utbytas. Stora erövrare framträdde på världsscenen, utbredde sina erövringar vida och långt, grundlade vidsträckta imperier och sammanknöt många olika nationer under ett och samma politiska system. På så sätt kom nationer närmare och närmare varandra och skillnaderna mellan dem blev färre och färre.

Dessa omständigheter möjliggjorde nu att en och samma tro, införande ett fullständigt och allt omfattande livsmönster, tillgodoseende de moraliska, andliga, sociala, kulturella, politiska och ekonomiska behoven hos människan och som förkroppsligade både sekulära och religiösa element, kunde sändas av Allah till hela mänskligheten. För mer än tvåtusen år sedan hade mänskligheten uppnått en andlig nivå sådan att den uppenbarligen krävde en universell religion. Buddismen, trots att den bestod enbart av vissa moralprinciper och inte var ett komplett livsmönster, uppstod i Indien och spred sig så långt som till Japan och Mongoliet åt ett håll och till Afghanistan och *Bokhara* åt det andra. Dess missionärer reste vida över världen. Några århundraden senare kom kristendomen. Trots att den religion som predikades av Jesus Kristus (frid över honom) inte var något annat än Islam, förvandlade hans angångare den till en mischmasch kallad Kristendom, och även denna uppenbart israeliserade religion spreds till avlägsna platser; Persien och Mindre Asien och till Europas och Afrikas kontinenter. Utifrån dessa händelser står det klart att mänsklighetens förhållande under denna tid krävde en gemensam religion för hela den mänskliga rasen, och de var så väl förberedda för den att de, när de inte fann någon existerande Sann och komplett religion, började att bland nationerna propagera för de förhärskande religionerna, hur felaktiga, ofullständiga och otillfredsställande dessa än var.

Vid ett så kritiskt stadium i mänsklighetens civilisation, när människans sinne självt krävde en världsreligion, framträdde i Arabien en profet för hela världen och för alla nationer. Den religion han givits att förespråka var återigen Islam - men nu i form av ett komplett och fullödigt system, omfattande alla aspekter av människans individuella och materiella liv. Han gjordes till profet för hela den mänskliga rasen och utsågs att ge detta budskap till hela världen. Han var Muhammad, Islams Profet (frid och Allah's välsignelser över honom!). Om vi kastar en blick på världskartan, finner vi att inget annat land hade kunnat vara mer lämpligt för denna så djupt behövda världsreligion än Arabien. Den Arabiska halvön är belägen precis mitt emellan Asien och Afrika, och Europa ligger inte långt borta. Vid tiden för Muhammad's framträdande var den centrala delen av Europa befolkad av civiliserade och kulturellt högtstående nationer; och dessa folk fanns på ungefär samma avstånd från Arabien som Indiens folk. Detta gav Arabien en central position.

Se på denna tidsperiod i historien och du finner att inget annat folk var mer lämpat att bilda omgivning för detta profetskap än araberna.

Stora nationer hade kämpat hårt för världsherravälde, och i denna långa kamp och oavbrutna strid hade de uttömt alla sina resurser och vitalitet. Araberna var ett oförstört och vitalt folk. De så kallade sociala framstegen hade grundlagt dåliga vanor i de avancerade nationerna, medan hos araberna ingen sådan social organisation existerade och de därför var fria från inaktivitet, låghet och den lättja som orsakas av lyxliv och sinnlig övermättnad. Det sjätte århundradets hedniska araber hade inte utsatts för den onda influensen från de artificiella sociala systemen och civilisationerna i världens stora nationer. De ägde alla de goda mänskliga kvalitéer som ett folk orört av tidens «sociala

framsteg» borde inneha. De var modiga, orädda, generösa, trogna sina löften, frihetsälskande och politiskt oberoende - de var inte utsatta för någon imperialistmakt hegemoni. De levde ett mycket enkelt liv och var främmande för ett liv i lyx och lättja. Utan tvivel fanns det också vissa icke önskvärda aspekter av deras levnad, som vi ska återkomma till senare, men orsaken till sådana aspekters förekomst var att ingen profet hade framträtt hos dem på tusentals år; inte heller hade där framträtt någon reformator som kunde ha civiliserat dem och renat deras moraliska liv från alla onda orenheter. Århundraden av fritt och oberoende liv i sandöknen hade fött en extrem okunnighet hos dem. De hade därför blivit så hårdhärtade och fast förankrade i okunnighetens traditioner att det inte var en uppgift för en vanlig människa att göra dem mänskliga. Men de hade emellertid förmåga att, när en människa med extraordinär styrka uppmanade dem till reformering och gav dem ett högt ideal och ett fullständigt handlingsprogram, ta emot dennes uppmaning och resa sig samfällt för att handlingskraftigt och effektivt ta itu med att förverkliga detta mål. De besparade sig ingen möda eller offer i denna strävan. De var beredda att utan tveksamhet möta hela världens fiendskap om så var nödvändigt. Det var förvisso ett sådant ungt, kraftfyllt och virilt folk som behövdes för att utbreda Världspofeten Muhammad's läror (frid och Allah's välsignelser över honom). Se sedan på det arabiska språket. Om man studerar detta språk och går djupt i dess litteratur, blir man övertygad om att det inte finns något språk som är med lämpligt än arabiskan att ge uttryck för höga ideal, att förklara de svåraste och mest subtila problemen angående kunskap om det gudomliga, att påverka människohjärtat och forma det i underkastelse inför Allah. Små fraser och korta satser uttrycker en värld av idéer och på samma gång är de så kraftfulla att de kryper in i hjärtat - själva deras ton rör människor till tårar och extas. Orden är så ljuva att de känns som om honung runne in i ens öron; de är så fulla av harmoni att varje fiber av lyssnarens kropp rörs av dess symfoni. Det var ett sådant rikt och kraftfullt språk som behövdes för Koranen, Allah's Mäktiga Ord. Det var därför en manifestation av Allah's stora visdom att Han valde Arabiens land som födelseplats för Världens Profet.

---

¹ Detta är en mycket betydelsefull och revolutionerande uppfattning. Den naturliga följsats är mänsklighetens enhet och människornas jämställdhet. Det är idiotiskt att skilja och diskriminera mellan människor p g a klass, hudfärg, ras eller nationstillhörighet. I en tid då nationalism, trångsynt rasism och blodtörstig anti-semitism har delat upp världen i olika läger, är denna bekännelse om mänsklighetens enhet en mäktig strimma av hopp för framtiden. - Utgivaren.² Denna syn på religionshistorien är diametralt motsatt den så kallade evolutionsteorin om religionen vilken betraktar naturdyrkan som det första stadiet. Dessa människor stannar vid manifestationerna av naturdyrkan i de tidiga samhällena, men försöker inte utforska de ännu tidigare formerna av vilka de senare enbart var förvrängningar och förvanskningar. Senare vetenskapliga forskningar bekräftar ståndpunkten att Tawheed (dyrkan av en enda Gud) var den tidigaste formen av dyrkan och att alla andra former är senare förvrängningar av den ursprungliga religionen. De som vill fördjupa sig i ämnet kan vända sig till Prof. W. Schmidt's värdefulla forskningsrapport «The Origin and Growth of Religions», översatt till engelska av H. J. Rose (London, Methuen). - Utgivaren.³ Det är en vanlig missuppfattning, mest bland västerländska författare, att Islam har sitt ursprung hos Profeten Muhammad (frid och Allah's välsignelser över honom) en del av dem går till och med så långt att de kallar honom «Islams grundare». Detta är en förvrängning av sanningen. Islam har varit alla Allah's profeters religion och alla har de fört fram samma budskap från Honom. Profeter har inte varit Islams grundare; de var bara dess budbärare. Islam består av den Gudomliga Uppenbarelse överförd till mänskligheten av de sanna Profeterna. - Utgivaren.

---

3. Mohammad's profetskap: ett rationellt försvar

Om man sluter ögonen och föreställer sig världen som den såg ut för 1400 år sedan, skulle man finna att den var helt annorlunda dagens värld; att den inte hade minsta likhet med den stormiga villervalla vi ser omkring oss idag.

Hur sällsynta var inte möjligheterna till utbyte av idéer!

Hur begränsade och outvecklade var inte kommunikationsmedlem!

Hur liten och knapp var inte människans kunskap!

Hur trångt och snävt synfält hade hon inte!

Hur fångad var hon inte i övertro och otämjda och förvrängda idéer!

Mörker härskade. Där fanns bara ett svagt skimmer av kunskap - glimtar så svaga att de knappast kunde lysa upp mänsklighetens kunskapshorizont. Där fanns varken radio eller telefon, varken television eller biografier. Järnvägar, bilar och flygplan kunde man inte drömma om och tryckpressar och förlagskoncerner var okända begrepp. Handskrivna böcker och kopior tillhandahöll ensamma det obetydliga litterära material som överfördes från generation till generation. Utbildning var en lyx för de mest privilegierade och utbildningsanstalterna var få och glest belägna.

Mänsklighetens kunskapsförråd var knappt, människans synvinkel trång och hennes idéer om människor och ting var inskränkta till hennes egna begränsade omgivningar. Till och med den lärde mannen saknade i vissa avseenden den kunskap som lekmannen idag besitter, och den mest kultiverade person var mindre förfinad än mannen på gatan är idag.

Mänskligheten var förvisso nedsjunken i okunnighet och vidskepelse. De glimtar av kunskap som till äventyrs fanns tycktes kämpa en hopplös kamp mot det omgivande mörkret. Det som idag betraktas som det allmänbildning kunde på den tiden inte uppnås ens efter år av beräkningar och tålmodig forskning. Människor gav sig ut på ovissa och farliga resor och ägnade en hel livstid åt att ernå den måttliga kunskap som idag är var mans egendom. Saker som idag klassas som «myter» och «vidskepelse» var den tidens vedertagna sanningar vilka inte kunde ifrågasättas. Handlingar som vi idag betraktar som avskyvärda och barbariska tillhörde då dagordningen. Seder som verkar stötande för vårt moraliska sinne idag utgjorde då själva moralens kärna och man kunde knappast på den tiden ha kunnat föreställa sig att det också fanns ett annat sätt att leva. Klentrogenheten hade antagit så enorma proportioner och hade blivit så allmänt utbredd att människorna vägrade att betrakta någonting som upphöjt och sublimt såvida det inte uppträdde i skepnad av det övernaturliga, det ovanliga, mystiska och oförklarliga. De hade utvecklat ett sådant underlägsenhetskomplex att de aldrig kunde föreställa sig att en mänsklig varelse kunde ha en odödlig själ.

Arabien - Avgrund av mörker

Vid denna okunniga tid var Arabien ett område som låg djupt försänkt i mörker. De omgivande staterna, Persien, Bysans och Egypten, hade en skymt av civilisation och ett svagt ljus av kunskap. Men Arabien kunde inte få del av deras kulturella inflytelser. Det stod isolerat, avskuret genom de vida oceanerna av sand. Arabiska handelsmän övervann långa avstånd, vilket tog dem månader; bärande sine varor till och från dessa länder, men de kunde näppeligen erhålla några kunskapskorn under sina resor. I sitt eget land hade de inte en enda utbildningsinstitution eller bibliotek. Ingen tycktes vara intresserad av kunskapsmässig utveckling och kulturella framsteg. De få som var skriv- och läskunniga var inte tillräckligt utbildade för att ta del i de samtida konsterna och vetenskaperna. De hade emellertid ett högt utvecklat språk, kapabelt att på ett fantastiskt talande sätt ge uttryck för den mänskliga tankens mest subtila nyanser. De hade också en litterär smak av hög rang. Men studiet av deras kvarlämnade litteratur avslöjar hur begränsad deras kunskap var, hur låg nivån var på deras kultur och civilisation, hur inpyrda deras sinnen var av vidskepelse, hur barbariska och grymma deras tankar och vanor och hur primitiva och fördärvade deras moraliska begrepp och föreställningar var.

Det var ett land utan regering. Varje stam gjorde anspråk på suveränitet och ansåg sig själv vara en oberoende enhet. Där rådde endast djungelns lag. Plundringar, mordbränder och dråp på oskyldiga och försvarslösa människor var ordningen för dagen. Liv, egendom och heder var ständigt satta på spel. Olika stammar stod alltid med svärden dragna mot varandra. Vilken trivial incident som helst var tillräcklig för att utlösa ett rasande krig som ibland till och med kunde utvecklas till en landsomfattande brand, oavbrutet härjade under flera årtionden. En beduin kunde inte förstå varför han skulle låta någon från en annan stam komma undan. Han ansåg sig ha full rätt att döda och plundra denne.

De begrepp de hade om moral, kultur och civilisation var primitiva och dunkla. De kunde knappast skilja mellan rent och orent, lagligt och olagligt, privat och icke-privat. Deras liv var vilt. Deras seder var barbariska. De hängav sig hämningslöst åt äktenskapsbrott, spel och dryckenskap. Plundring och överfall var deras motto, mord och våldtäkt hörde till ordningen för dagen. De kunde stå spritt nakna framför varandra utan någon skamkänsla. Till och med deras kvinnor kunde uppträda nakna vid omloppet runt *Ka'ba*. Ut ur sina rent idiotiska begrepp om prestige kunde de begrava sina döttrar levande för att ingen skulle kunna bli deras svärson. De gifte sig med sina styvmödrar efter fädernas död. De var okunniga om till och med de mest rudimentära dagliga rutinerna i fråga om ätande, klädsel och tvättning.

Vad deras religiösa uppfattningar beträffar, led de av samma onda som for så hårt fram med resten av världen. De dyrkade stenar, träd, avgudar, stjärnor och andar, det vill säga allt tänkbart utom Allah. De visste ingenting om de gamla profeternas läror. De hade en ide om att Abraham och Ismael var deras förfäder, men de visste i det närmaste ingenting om dessas religiösa predikningar eller om den Gud de dyrkat. I deras traditioner kunde man hitta berättelser om *'Ad* och *Thamud*, men de innehöll inga spår av profeterna Hud och *Salih's* läror. Judarna och de kristna hade överfört till dem vissa folkliga legender som relaterade till de israelitiska profeterna. De uppvisade en hemsk bild av dessa ädla själar. Dessa profeters läror hade befläckats av påfund ur människornas egen fantasi och deras liv svartmålat. Även idag kan man få en uppfattning om de religiösa begreppen hos dessa människor genom att kasta en blick på de israelitiska traditioner som muslimska Korak-kommentatorer har överfört till oss. Den bild som där presenteras av profetskapet och av de israelitiska profeterna karaktärer är sannerligen själva antitesen av allt det som dessa ädla sanningsföljare stod för.

Räddaren är född

Under denna mörka tid och i detta okunniga land föds en man. Hans föräldrar dör redan i hans barndom och några få år senare går även hans farfar bort. Följaktligen berövas han till och med den knappa träning och uppfostran som ett arabiskt barn på den tiden kunde få. Under pojksåren vaktar han får och getter i sällskap med beduinpojkar. När han vuxit upp börjar han syssla med handel. Alla hans kontakter och affärer sker endast med araber, vilkas levnadsförhållanden just har beskrivits. Utbildning har inte ens snuddat vid honom, han är totalt olärd och oskolad. Han har aldrig haft en chans att sitta tillsammans med lärda män, eftersom sådana män överhuvud taget inte existerade i Arabien. Han har några få möjligheter att resa utanför sitt lands gränser, men dessa resor inskränks till Syrien och är inget mer än de vanliga handelsresorna som de arabiska handelskaravanerna gav sig ut på. Om han möter någon lärd man där eller har tillfälle att iaktta några yttringar av kulturen och civilisationen, så kan dessa sällsynta möten och spridda observationer inte ha någon betydelse för formandet av hans personlighet. Ty sådant kan aldrig ha det djupgående inflytande på en människa att det fullständigt lösgör henne ur hennes omgivning, förvandlar henne totalt och reser henne upp till sådana höjder av originalitet och ära att det inte längre finns kvar någon bindning mellan henne och det samhälle där hon är född. Inte heller kan detta vara kärnan till den djupa och omfattande kunskap som kunde förvandla en olärd beduin till en ledare inte bara för sitt eget land och tid utan för världen som helhet och för alla

kommande tider. Sannerligen, vilken intellektuell och kulturell påverkan dessa resor än kan tänkas ha haft, kvarstår dock det faktum att de i intet fall hade kunnat överföra till honom de uppfattningar och principer angående religion, moral, kultur och civilisation som helt enkelt inte existerade i dåtidens värld och de skulle på intet sätt ha kunnat skapa den sublimes och perfekta mänskliga karaktär som ingenstans stod att finna på den tiden.

En diamant i stenröset

Vi ska nu se på denne ädle mans liv och verk mot bakgrund av inte bara det arabiska samhället utan också hela den dåtida världen.

Han skiljer sig fundamentalt från de människor bland vilka han är född och tillbringar sin ungdom och tidiga mannaålder, tills han slutligen uppnår sin fulla mognad. Han uttalar aldrig en lögn. Hela hans omgivning vittnar enhälligt om hans pålitlighet. Inte ens hans värsta fiender anklagar honom någonsin för att vid något tillfälle under hela sin levnad uttala ett lögnaktigt ord. Han talar belevat och använder aldrig ett oanständigt eller rått språk. Han har en intagande personlighet och ett vinnande sätt med vilket han erövrar hjärtat hos dem som kommer i kontakt med honom. I sina mellanhavanden med människor följer han alltid principerna för rättvisa och rent spel. Under årtal är han engagerad i handel och kommers men han ger sig aldrig in på någon oärlig transaktion. De som gör affärer med honom har fullt förtroende för hans ärlighet. Alla kallar honom «Al-Ameen» (den trogne och pålitlige). Till och med hans fiender deponerar sina dyrbara tillhörigheter hos honom för att de ska vara i tryggt förvar, och han motsvarar till fullo deras förtroende. Han är själva förkroppsligandet av anständighet mitt i ett samhälle som är heltigenom oanständigt. Född och uppvuxen bland ett folk som betraktar berusning och spel som dygder, rör han aldrig alkohol och befattar sig aldrig med spel.

Hans folk är rått, okultiverat och smutsigt, men själv personifierar han den högsta kultur och den mest förfinade estetiska syn. Omgiven på alla sidor av hjärtlösa människor har han själv ett hjärta som flödar över av mänsklig värme. Han hjälper föräldralösa och änkor. Han är gästvänlig mot vägfärande. Han skadar ingen; i stället går han med glädje igenom svårigheter och gör uppoffringar för andras skull. Han lever bland ett folk vars levebröd är kriget, men han är en sådan fredsälskare att hans hjärta blöder för dem när de tar till vapen och skär struparna av varandra. Han tar avstånd från sin stams fejder och är den förste att söka uppnå förlikning. Uppväxt i ett avgudadyrkande samhälle är han ändå så klartänkt och har en så ren själ att han inte betraktar något i himlarna eller på jorden vara värt dyrkan utom den Ende Sanne Guden. Han bugar sig inte framför något skapat ting och tar inte del i offerriterna till avgudarnas ära; inte ens under sin barndom. Han hatar instinktivt alla former av dyrkan inför någon eller något annat än Allah. I korthet, den upphöjda och strålande personligheten hos denne man, mitt i en sådan okunnig och mörk omgivning, kan liknas vid en ledstjärna som lyser upp den becksvarta natten eller en diamant som skiner i ett röse av döda stena.

En revolution inträder

Efter att ha levt en stor del av sitt liv på detta dagliga, rena och civiliserade sätt kommer det till en resolution i hans liv.

Han känner sig övermätt på det mörker och den okunnighet som omger honom. Han vill komma ur den ocean av okunnighet, korrupktion, immoralitet, avgudadyrkan och kaos som omger honom på alla sidor. Han finner allt i sin omgivning vara i disharmoni med hans själ. Han drar sig undan till bergen, bort från bebyggelsens larm och støj. Han tillbringar dag och natt i fullständig avskildhet och meditation. Han fastar för att göra sin själ och sitt hjärta ännu renare och ädlare. Han grubblar och begrundar djupt. Han söker ett ljus som kan skingra det mörker som omsluter honom. Han vill vinna den kraft med

vilken han kan få till stånd ett raserande av de korruperade och förvillade tillstånd som rådde i hans samtida värld och i stället lägga grunden för en ny och bättre värld. Om se ! En förundransvärd omstörtning äger rum i hans person. Plötsligt lysas hand hjärta upp av det Gudomliga Ljuset och han får den styrka han har längtat efter. Han går ut ur sin grottas frivilliga fängelse, går till människorna och vänder sig till dem i följande ordalag: «De avgudar ni dyrkar är falska gudar.

Sluta från och med nu upp att dyrka dem. Ingen dödlig varelse, ingen stjärna, träd, sten eller ande är värd mänsklig dyrkan. Böj därför inte era huvuden i dyrkan framför dem. Hela universum med allt som där ingår hör till Allah den Allsmäktige ensam. Han ensam är Skaparen, Försörjaren och Upprätthållaren och är följaktligen den verkliga Härskaren vilken alla måste buga sig för och Vilken alla måste tillbe och Iyda. Dyrka således endast Honom och lyd Hans befallningar enbart. Överfall och plundring, mord och våldtäkt, orättvisa och grymhet - alla de synder som ni hemfaller åt är brott i Allah's ögon. Lämna dessa onda seder. Han hatar dem alla. Tala sanning. Var rättvisa. Döda inte någon. Råna inte någon. Tag bara er rättmätiga del. Ge andra vad andra tillkommer på ett rättfärdigt sätt. Ni är mänskliga varelser och alla mänskliga varelser är jämlikar i Allah's ögon. Ingen är född med någon fläck av skam på sitt ansikte; inte heller har någon kommit till denna värld med hederns mantel hängande runt sin nacke. Endast den är högtstående och hedervärd som är Gudsfruktande och from; sann i sina ord och gärningar. Förnäma anor och ädel ras är inga kriterier för storhet och heder.

Den som fruktar Allah och utför goda gärningar är den ädlaste av människor. Den som inte älskar Allah och framhärdar i dåliga seder är fördömd. Det finns en bestämd dag efter er död då ni ska tvingas framträda inför er Herre. Ni ska få avlägga räkenskap för alla era gärningar, goda och dåliga, och ni ska inte kunna dölja någonting den dagen. Hela ert liv kommer då att vara en öppen bok för honom. Ert öde ska bestämmas av era goda eller onda handlingar. I domstolen under den Sanne Domaren - Allah den Allsmäktige - uppstår inte frågan om orättvisa domsutslag och partiskhet. Ni kommer inte att kunna muta Honom. Ingen hänsyn kommer att tas till er härkomst eller familj.

Sann tro och goda gärningar kommer då att vara det enda som är en till gagn. Den som har detta i fullt mått ska få sin vistelse i den eviga lycksalighetens Himmel, medan den som saknar detta ska kastas i Helvetets eld». Detta är det budskap han kommer med. Den okunniga nationen vänder sig emot honom. Förolämpningar och stenar kastas mot hans upphöjda person. Han utsätts för all tänkbar smärta och grymhet; och detta fortsätter inte bara för en dag eller två utan oavbrutet under tretton långa, besvärliga år. Slutligen går han i landsflykt. Men inte ens där ges han respit. På sin tillflyktsort plågas han på allehanda sätt. Hela Arabien är uppeggat mot honom. Han förföljs och jagas där under åtta långa år. Han genomlider allt, men viker inte en tum från den ståndpunkt han har intagit. Han är resolut, ståndaktig och orubblig i sitt mål och sin ståndpunkt.

Varför all fiendskap?

Man kan fråga sig: hur kunde det komma sig att hans eget land blev hans svurne fiende? Var det dispyter om guld och silver eller andra världsliga tillgångar? Berodde det på någon blodsfejd? Begärde han någonting av dem? Nej! Hela fiendskapen baserades på det faktum att han bett dem dyrka den Ende Sanne Guden och leva ett liv i rättfärdighet, fromhet och gudsfruktan. Han hade predikat mot avguderi och dyrkan av andra varelser utom Allah och han hade fördömt deras felaktiga livsstil. Han hade angripit prästerskapet. Han hade farit ut våldsamt mot alla indelningar av människor i höga och låga, och hade fördömt gynnandet av klaner och raser som varande ren och skär okunnighet; och han ville ändra hela samhällsstrukturen, vilken hade rått sedan urminnes tid. De å sin sida sade till honom att principerna i hans budskap var fiendliga mot deras gamla nedärvda traditioner och bad honom att endera ge upp sin mission eller ta de värsta konsekvenser.

Man kan ställa sig frågan: varför genomled han alla dessa umbäranden? Hans nation erbjöd sig att acceptera honom som sin kung och att lägga landets alla rikedomar vid hans fötter om han bara ville upphöra med att predika sin religion och sluta sprida sitt budskap. ¹

Men han valde att tillbakavisa de frestande erbjudandena och istället lida för sin sak. Varför? Hade han något att vinna på att dessa människor blev fromma och rättfärdiga? Vad berodde det på att han inte brydde sig ett dyft om rikedom och lyx, kungamakt och ära, besvämlighet och överflöd? Var han ute efter ännu större materiella vinningar, så att dessa välsignelser blev betydelselösa i jämförelse med dem? Var dessa vinningar så frestande att han valde att gå igenom eld och vatten och utstå tortyr av kropp och själ under årtal? Man måste fundera djupt över detta för att finna ett svar.

Kan man någonsin föreställa sig ett högre föredöme av självupppoffring, människokärlek och solidaritet gentemot medmänniskorna än detta att en man offerar sin egen lycka för andras bästa, medan just de människor för vilkas förbättring han kämpar till det yttersta, stenar honom, hånar honom, bannlyser honom och inte lämnar honom ifred ens i hand landsflykt, och att han trots allt detta ändå vägrar att uppge sin kamp för deras goda? Kunde en oärlig person undgå så många lidanden för en falsk sak? Skulle en spekulativ karriärist eller överspänd drömmare visa en sådan fasthet och beslutsamhet i fråga om sina ideal att han i det längsta drog sig för att använda vapen och förblev oberörd och orubblig inför varje fara och tortyr när ett helt land reste vapen mot honom? Den tro, ståndaktighet och beslutsamhet med vilken han ledde sin rörelse mot den slutliga segern är därför ett talande bevis på den överlägsna sanningen i hans sak. Hade det funnits den minsta skymt av tvivel och osäkerhet i hans hjärta, skulle han aldrig ha formatt möta den storm som fortsatte i allt sitt raseri under tjugoen långa år. Detta är en sida av den revolution som formades i hans inre. Den andra är ännu mer underbar och fantastisk.

---

¹ Profeten Muhammad (frid över honom) fick möta fientliga stormar på sanningens väg. Han bemötte all opposition och förtryck med ett leende på läpparna. Han stod beslutsam och fast, oberörd av kritik och tvångsvälde. När invånarna kände att hoten misslyckades med att skrämma denne man och att de hårda vedermodor som han och hans efterföljare fick utstå inte fick dem att vika ens en tum, spelade de ut ett annat kort - men till och med detta var dömt att misslyckas! En deputation av de ledande i Quraysh-klanen gick till den Helige Profeten och försökte muta honom genom att erbjuda honom all tänkbar världslig ära. De sade: «Om du vill ha rikedom, ska vi samla ihop så mycket åt dig som du önskar; om du strävar efter ära och makt, är vi beredda att svära trohetsed till dig som vår herre och kung; om du är svag för skönhet ska du få välja ut den vackraste jungfru som tilltalar dig». Men de ville att han skulle överge sin uppgift. Villkoren skulle ha varit ytterst frestande för varje dödlig. Men i den Store Profetens ögon hade de ingen betydelse. Hans svar föll som en bomb över deputationen av Arabiens ledare. De trodde att de hade spelat ut sitt trumfkort. Men de blev besvikna. Den Helige Profeten sade: «Bed! Jag vill ha varken slem vinning eller makt. Jag har utvalts av Allah till mänsklighetens varnare. Jag ger Hans budskap till er. Om ni tar emot det ska ni gå välsignelse och lycka i detta liv och evig Iycksalighet i det kommande: tillbakavisar ni Allahs Ord ska Allah förvisso döma mellan er och mig. Vid ett annat tillfälle sade han till sin farbror, vilken, på grund av pressen från Arabiens ledare, försökte övertala honom att uppge sin mission: «O farbror! Om de så lade solen i min högra hand och månen i min vänstra för att förmå mig att överge min uppgift, KOMMER DET INTE ATT SKE. Jag kommer inte att uppge den tills det behagar Allah att låda den segra eller jag förgås i denna strävan». Detta var karaktären hos Islams Profet! - Utgivaren.

En förändrad man vid fyrtio - Varför?

Under fyrtio år levde han som en arab bland araber. Denna långa period var han inte känd som statsman, förkunnare eller vältalare. Ingen hade hört honom strö omkring sig pärlor av visdom och kunskap, vilket han därefter började göra. Han sågs aldrig i diskussioner om principerna för metafysik, etik, juridik, politik, ekonomi eller sociologi. Han var inte ens känd som ordinär soldat, än mindre då som en stor härförare. Han hade inte yttrat ett ord om Allah, Änglarna, de Uppenbarade Böckerna, de tidiga Profeterna, de svunna nationerna, Domedagen, Livet efter döden, Helvete och Himmel. Det är ingen tvekan om att han ägde en utmärkt karaktär, hade ett intagande sätt och var högst kultiverad, ändå fanns det ingenting så djupt slående och radikalt annorlunda

hos honom att människorna väntade sig något stort och omstörtande från honom i framtiden. Han var bland sina bekanta känd som en sober, lugn, vänlig och laglydig medborgare med gott hjärta. Men när han kom ut ur sin grotta med sitt budskap var han totalt förvandlad. När han började predika sitt Budskap stod hela Arabien i bävan och förundran och förtrollades av hans vältalighet och uttrycksfullhet. Den var så imponerande och fångande att hans värsta fiender inte vågade lyssna till honom, därför att hans ord i så fall skulle tränga djupt in i deras hjärtan och in i själva kärnan av deras innersta; lyfta dem ut ur sig själva och få dem att bjuda adjö åt sin gamla religion och kultur. Hans vältalighet var så överlägsen att Arabiens alla poeter, predikanter och oratorer av högsta rang inte lyckades nå upp till den sprakets skönhet och diktionens perfektion som han uppvisade när han till sina motståndare kastade utmaningen att slå sina huvuden ihop och åstadkomma ens en enda rad likt den han hade reciterat.

Hans Alt omfattande Budskap

Jämsides med detta framträdde han nu inför sitt folk som en unik filosof, en underbar reformator, en omformare av kulturen och civilisationen, en framstående politiker, stor ledare, domare av högsta rang och en ojämförlig befälhavare. Denne illitterate beduin, denne öknens son, talade med en kunskap och visdom som ingen varken förr eller senare har lyckats nå upp till. Han förklarade intrikata problem i metafysiken och teologin. Han höll föredrag om principerna för nationers och imperiers nedgång och fall, understödande sina teser med historiska data. Han överblickade äldre reformatorers verk, gjorde omdömen om världens olika religioner och gjorde utlåtanden om skillnaderna och meningsskiljaktigheterna mellan nationer. Han undervisade i etiska normer och kulturens upp hov. Han utformade sådana lagar om social uppbyggnad, ekonomisk organisation, grupp beteende och internationella relationer att inte ens eminenta tänkare och lärde efter livslånga forskningar och omfattande erfarenheter av människorna och tingen kan till fullo fatta dess visdom i all sin vidsträckthet. Skönheten i dessa principer avtäcktes emellertid gradvis allt eftersom människan avancerade i teoretisk kunskap och praktisk erfarenhet.

Denne tystlåtna och fredsälskande köpman som aldrig tidigare handskats med ett svärd, som inte hade någon militär träning, som bara en gång deltagit i ett fältslag och även då enbart som åskådare, förvandlades plötsligt till en så modig soldat att han inte en enda gång retirerade i de rasande fältslagen. Han blev en så stor befälhavare att han på nio år erövrade hela Arabien, vid en tid då krigsvapnen var primitiva och kommunikationsmedlen urusla. Hans militära skarpsinne och effektivitet utvecklades så högt att den militära anda han ingjöt i den militära träningen av den brokiga blandningen araber (vilka inte hade någon utrustning värd namnet) åstadkom sådana mirakel att de inom några få år besegrade dåtidens två mäktigaste militärmakter och blev herrar över större delen av den då kända världen.

Denne reserverade och lågmälda man som under hela fyrtio år aldrig gav uttryck för något politiskt intresse eller aktivitet, uppenbarade sig plötsligt på världsscenen som en så stor politisk reformator och statsman att han utan hjälp av radio, telegraf eller press förenade de kringspidda invånarna i en öken på hundratusentals kvadratkilometer - ett folk som var krigiskt, okunnigt, rått, okultiverat och involverat i ständiga stamstrider - under en fana, en lag, en religion, en kultur, en civilisation och ett styrelsesätt. **1**

Han ändrade deras tänkesätt, deras vanor och moral. Han gjorde de råa kultiverade, de barbariska civiliserade, ogärningsmännen och de dåliga karaktärerna till fromma, Gudsfruktande och rättfärdiga människor. Deras oslipade och hårdnackade naturer förvandlades till föredömen av lydnad och underkastelse inför lag och ordning. En nation som under århundraden inte framfött en enda framstående man värd namnet, gav under hans inflytande och vägledning liv åt tusentals ädla själar vilka gav sig iväg till avlägsna delar av världen för att förkunna och undervisa om principerna för religion, moral och civilisation. **2**

Han utförde denna bragd inte med några världsliga lockbeten, förtryck eller grymheter, utan genom sitt vinnande sätt, sin moraliskt fläckfria personlighet och sina övertygande läror.

Med sitt ädla och vänliga uppförande gjorde han även sina fiender till vänner. Med sin öppna välvillighet och mänskliga vänlighet vann han människornas hjärtan. Han regerade rättvist. Han avvek inte från sanning och rättfärdighet. Han förtryckte inte ens sina dödliga fiender vilka var ute efter hans liv och hade kastat stenar efter honom, drivit honom bort från sin hembygd och uppeggat hela Arabien mot honom - nej, inte ens de som hade tuggat hans döde farbroders råa lever i ett anfall av hämndlust. Han förlät dem alla när han segrat över dem. Han utkrävde aldrig hämnd på någon för sina personliga olyckors skull eller för de orättvisor han utsatts för.

Trots att han blev sitt lands härskare, var han så osjälvisk och blygsam att han förblev enkel och sparsam i sina vanor. Han levde fattigt, som tidigare, i sitt enkla halmtäckta lerhus. Han sov på en madrass, bar grova kläder, åt den fattiges enkla mat och var ibland helt utan mat. Han brukade stå hela nätter igenom i bön inför sin Herre. Han kom till de arma och utblottades undsättning. **3** Det var ingalunda under hans värdighet att kroppsarbete. Fram till hans sista stund fanns aldrig minsta tillstymmelse till kunglig pompa och ståt eller högfärden hos de förnäma och rika hos honom. Som vilken man som helst satt han och talade med människor och delade deras sorger och glädjeämnen. Han brukade blanda sig så med hopen att en främling kunde finna det svårt att skilja ut folkets ledare och nationens härskare från resten av sällskapet.

Trots sin storhet uppträdde han som en jämlike mot de fattiga och enkla människorna. Under hela hans livs kamp och strävan sökte han aldrig någon vinning eller belöning för egen del, han lämnade inte ens någon egendom till sina arvingar. Han testamenterade allt till sin «församling». Han bad inte sina anhängare att reservera någonting för honom eller hans efterkommande - han till och med förbjöd sin familj att ta emot *Zakat* (allmoseskatt), för att inte hans efterföljare någon gång i framtiden skulle kunna tilldela dem all *Zakat* och lämna andra utan.

---

1 Sir William Muir, en envetet fientlig kritiker av Islam, erkänner i sin bok «Life of Muhammad»: «Den första egendomlighet som då drar till sig vår uppmärksamhet, är uppdelningen av araberna i oräkneliga enheter . . . var och en oberoende av de andra: rastlösa och ofta i krig med varandra; och, även då de var fårenade genom blod eller intressen, alltid beredda att av vilken obetydlig anledning som helst skilja på sig för att ge ram åt en oförsonlig fiendskap. Sålunda visar en återblick på den arabiska historien, som i ett kaleidoskop, den islamiska eran som ett ständigt föränderligt tillstånd av samverkan och tillbakavisande - ett tillstånd som dittills hade omöjliggjort varje försök till förenig . . . Problemet återstod ännu att Lisas. Vilken kraft skulle kunna betvinga dessa stammar och få dem att samlas kring en gemensam sak? Problemet löstes av Muhammad» (vår understrykning). **2** Här kan det vara upplysande att referera till ett viktigt tal av Ja'far Ibn Abi Talib. När förtrycket av muslimerna i Mecka nådde höjdpunkten, bad Profeten Muhammad några av dem att emigrera till den närliggande staten Abbessinien. En grupp muslimer utvandrade till detta land. Men Qurayshiterna, som utövade varje tankart förtryck mot muslimerna, blev inte stillatigande. De förföljde emigranterna och bad Kung Negus av Abbessinien att med våld återsända sina immigranter. I Kung Negus' domstol hon Ja'far ett tal där han kastade ljus över den revolution som den Helige Profeten hade fått till stånd. Ett utdrag ur hans tal ges här nedan: «Konung! Vi var ett okunnigt folk, hemfallet åt avgudadyrkan. Vi åt köttet även från döda djur och vi brukade utföra all slags skamliga handlingar. Vi iakttog inte våra förpliktelser gentemot våra släktingar och vi behandlade våra grannar illa. Den starke bland oss blev starkare på den svages bekostnad tills, slutligen, Allah sände en profet för att omdana oss. Hans hederlighet, rättfärdighet, redbarhet och fromhet är välkända för oss alla. Han kallade oss till dyrkan av Allah och uppmanade oss att överge avguderi och stendyrkan. Han ålade oss att tala sanning, utföra väl våra åligganden, respektera släktskapsband och göra våra grannar gott. Han lärde oss att skylla allt ont och undvika blodsutgjutelse. Han förbjöd alla oanständiga seder: att tjuga, missbruka föräldralösa egendom och komma med falska anklagelser i fråga om kvinnors kyskhet. Så vi trodde på honom, följde honom och handlade utifrån hans läror . . .» **3** Profeten sade: «Den som dör skuldsatt eller lämnar efter sig skyddslingar som riskerar att bli utblottade - de ska komma till mig, ty jag är deras beskyddare». Hela hans liv bär uppenbara vittnesbörd om detta.

Hans bidrag till den mänskliga tanken

Denne store mans bragder slutar inte här. För att till fullo kunna uppskatta hans rätta värde måste man se honom mot bakgrund av världshistorien som helhet. Detta avslöjar att denne olärde invånare i Arabiens öken, född under den «mörka tiden» för 1400 år sedan, var den moderna tidens verkliga banbrytare och mänsklighetens sanne ledare. Han är ledare inte bara för de som accepterar hans ledarskap utan också för de som inte erkänner honom som sådan: ja till och med över dem som fördömer honom! - med den enda skillnaden att de senare är omedvetna om det faktum att hans vägledning fortfarande omärkligt utövar inflytande på deras tankar och handlingar, är den ledande principen i deras liv och den moderna tidens innersta anda. **1**

Det var han som omvände den mänskliga tanken från vidskepligt mångleri, kärlek till det onaturliga och oförklarliga, till rationalism, kärlek till verkligheten och ett fromt, balanserat liv. Det var han som, i en värld som betraktade bara övernaturliga händelser som mirakel och krävde sådana för att tro på äktheten i en religiös mission, införde kravet på rationella bevis och tron på dessa som kriterium för sanningen. Det var han som öppnade ögonen på dessa som ditintills varit vana att titta på naturfenomenen efter Allah's tecken. Det var han som ledde människorna till vägen av rationell förståelse i stället för grundlös spekulation och lärde dem sunt resonemang på basis av observation, experiment och undersökningar. Det var han som klart definierade gränserna och funktionerna för sinnesförmågan, förnuftet och intuitionen. Det var han som förde till stånd ett närmande mellan de andliga och materiella värdena. Det var han som harmonierade Tro med Kunskap och Handling. Det var han som skapade den vetenskapliga andan i kraft av religionen och som utvecklade sann religiositet på basis av den vetenskapliga andan. Det var han som utrotade avguder, dyrkan av människor och polyteism i alla former så grundligt och skapade en så fast tro på Allah's Enhet att även de religioner som var baserade helt och hållet på vidskepelse och avgudadyrkan blev tvungna att anta en monoteistisk uppfattning. Det var han som ändrade grunduppfattningarna i etik och andlighet. För de som trodde att asketism och självförnekelse ensam utgjorde normerna för moralisk och andlig renhet - att renhet inte kunde uppnås utom genom att fly från världen, föraktande alla köttets lustar och utsättande kroppen för att slags tortyr - för dem var det han som visade vägen till andlig utveckling, moralisk frigörelse och frälsning genom aktivt deltagande i de praktiska angelägenheterna i världen runt omkring dem. Det var han som gav människan tillbaka hennes sanna värde och position; de som erkände endast en Gudsinkarnation eller Guds son som sin moraliska uppföstrare eller andliga vägvisare fick veta att en mänsklig varelse som de själva inte kunde göra några anspråk på gudomlighet men kunde bli Allah's ställföreträdare på jorden. De som hyllade och dyrkade mäktiga personer som gudar fick att förstå att deras falska herrar bara var vanliga människor och ingenting annat. Det var han som underströk att ingen människa kunde göra anspråk på helighet, makt och överhöghet som en födslorätt och att ingen föddes med stigmat av oberörbarhet, slaveri eller trældom för sin person. Det var han och hans läror som ingjöt tankarna om mänsklighetens enhet, människornas likställdhet, sann demokrati och verklig frihet i världen. Om man lämnar åt sidan detta tankeområde och går vidare, finner man oräkneliga praktiska resultat av denne olärde persons ledarskap vilka har haft stark påverkan på världens lagar och seder. Ett otal principer om gott uppförande, kultur och civilisation, renhet i tanke och handling som är rådande i världen idag, har sitt ursprung i hans läror. De sociala lagar han föreskrev har trängt djupt in i strukturen för det mänskliga sociala livet, och denna process fortgår ännu i denna dag. De grundläggande principer för ekonomi som han lärde ut har införts i många rörelser under historiens gång och alltid varit samma löfte för framtiden. De lagar om styresskick som han utformade har åstadkommit mången omvälvning i världens politiska uppfattningar och teorier och fortsätter utöva sitt inflytande även idag. De grundläggande principer om lag och rättvisa vilka bär hans genis sigill har i anmärkningsvärt hög grad påverkat nationers rättvisa - och domstolsförfarande, och utgör en aldrig sinande källa till

vägledning för alla jurister nu och i framtiden. Denne illitterate arab var den förste som i praktiken tillämpade hela byggnaden av principen för internationella relationer och som reglerade lagarna för krig och fred. Ingen hade tidigare haft den mest avlägsna ide om att det kunde finnas etiska regler också för krig och att relationerna nationer emellan kunde fastställas utifrån allmän mänsklighet. **2**

1 Arthur Leonard säger: «Islam har i själva verket utfört en bragd. Den har lämnat ett spår i den mänskliga historien som är så outplånligt att det aldrig kan fördoklas . . . att det först när variden utvecklas till fullo kan erkännas». John Devenport, en ledande vetenskapsman, anmärkte: «Det måste erkännas att all kunskap, vare sig det är inom fysik, matematik, filosofi eller matematik, som blomstrade i Europa från och med tusentalet, ursprungligen kom från de arabiska skolorna, och spanska saracenerna kan ses som fäder till den europeiska filosofin». - Citerat av A. Karim i «Islam's Contribution to Science and Civilization». Bertrand Russell, den berömde brittiske filosofen, skriver: «Österns överlägsenhet var inte bara militär. Vetenskap, filosofi, poesi och konst, allt blomstrade . . . i den muslimska variden vid en tid då Europa var försjunket i barbarism. Européer kallar oförlätlig oförskämdhet denna period för «den mörka medeltiden»: men det var bara i Europa som den var mörk - närmare bestämt bara i det kristna Europa, ty Spanien, vilket var muslimskt, hade en Mysande kultur. - Pakistan Quarterly, Vol. IV, Nr. 3, vår understrykning. Robert Briffault, den ryktbare historikern, tillstår i sin bok «The Making of Humanity»: «Det är högst troligt att utan araberna, skulle den moderna europeiska civilisationen aldrig ha antagit den karaktär som gjorde den i stånd att höja sig över alla tidigare utvecklingsfaser. Ty d ven om det inflytande från den islamiska kulturen, ar det aldrig så klart och betydande som i uppkomsten av den dominerande och for den moderna världen utmärkande kraften, och den främsta källan till dess seger - naturvetenskapen och den vetenskapliga andan . . . Det vi kallar vetenskap uppstod i Europa som ett resultat av en ny forskningsanda: nya undersökningsmetoder, experiment, observation, mätningar, utveckling av matematiken i en form som var okänd för grekerna. Denna anda och dessa metoder introducerades i den europeiska variden av araberna». Stanwood Cobb, grundare av the Progressive Education Association, säger «Islam ... var den verkliga grundaren av Renässansen i Europa». - Citerat av Robert L. Gullick Jr. i. «Muhammad the Educator». **2** For detaljer, se Abul A'la Maududi's «Al-Jihad fil-Islam»

Den störste revolutionären

I världshistoriens kavalkad höjer sig den sublimes naturen hos denne underbara person så högt över alla stora män i alla tider som varit berömda nationalhjältar, att de tycks vara dvärgar i jämförelse med honom. Ingen av dem hade kapacitet nog att kunna utöva någon djupare påverkan på mer än en eller två aspekter av det mänskliga livet. Vissa uppvisar teorier och idéer, men brister i praktisk handling. Andra är handlingsmänniskor men har bristfälliga kunskaper. En del är ryktbara som statsmän enbart, andra är mästare i strategi och ledarskap. Vissa har koncentrerat sig på en aspekt av det sociala livet att andra aspekter blir förbisedda. En del har ägnat sin energi åt etiska och andliga sanningar men ignorerat ekonomi och politik. Ytterligare andra har behandlat ekonomi och politik, men åsidosatt den moraliska och andliga sidan av livet. I korthet; man stöter på hjältar som är elever och experter på endast en väg i livet. Han är den ende hos vilken alla framstående egenskaper har sammansmälts i en enda personlighet. Han är filosof och visionär och samtidigt ett levande förkroppsligande av sina egna läror. Han är en stor statsman såväl som militärt geni. Han är lagstiftare såväl som undervisare i moral. Han är ett andligt ljus och en religiös vägledare. Hans blick genomtränger varje levnadsaspekt och det finns inget område han inte behandlar. Hans order och befallningar spänner över ett brett fält från fastställande av internationella relationer ner till vardagens göromål såsom mat, dryck och kroppens renhet. På basis av sina teorier upprättade han en civilisation och en kultur och åstadkom ett så perfekt jämviktsläge mellan de motsatta aspekterna av livet att det inte går att upptäcka ens minsta spår av någon spricka, defekt eller ofullständighet. Kan någon peka ut något annat exempel på en så perfekt och mångsidig personlighet?

De flesta av världens berömda personligheter sägs vara produkter av sina omgivningar. Men hans fall är unikt. Hans omgivning tycks inte ha spelat någon roll i formandet av hans personlighet. Det kan inte heller bevisas att hans födelse historiskt sett var synkroniserad med förhållandena i Arabien vid den tiden. Vad man skulle kunna säga är att Arabiens förhållanden ropade högt efter framträdande av en person som kunde ena de krigförande stammarna till en enda nation och lägga grunden till deras ekonomiska

solidaritet och välfärd genom att föra andra länder under deras styre - i korthet: en nationell ledare som skulle ha alla de egenskaper som en arab på den tiden hade och som, genom grymhet, förtryck, blodsutgjutelse, svek och hyckleri eller andra hederliga eller ohederliga metoder, kunde ha gjort sitt folk förmöget och lämnat ett kungarike som arv till sina efterträdare. Man kan inte påvisa att det fanns något annat skriande behov i dåtidens Arabien.

Vad man på sin höjd kan säga, i ljuset av Hegel's historiefilosofi eller Marx' historiska materialism, är att tiden och miljön krävde framträdandet av en ledare som kunde skapa en nation och bygga upp ett imperium. Men varken Hegel's eller Marx' filosofi kan förklara hur denna miljö kunde frambringa en man vars uppgift var att lära ut den högsta moral, rena mänskligheten från all slagg och utplåna alla fördomar och vidskepelser från okunnighetens och mörkrets dagar; en man som såg bortom de vattentäta skotten medan raser, nationer och ortstillhörigheter; som lade grunden för en moralisk, andlig, kulturell och politisk överstruktur för hela världens bästa och inte för hans eget land enbart; som i praktiken - inte i teorin - lade affärstransaktioner, civila-, politiska och internationella relationer på moraliska grunder och skapade en sådan balanserad och tempererad syntes mellan det världsliga livet och andlig utveckling att det ännu idag betraktas som ett mästerverk av visdom och förutseende, precis som det betraktades under hans livstid. Kan någon uppriktigt kalla en sådan person en produkt av det allt uppslukande mörkret i Arabien?

Han tycks inte bara ha varit oberoende av sin omgivning. När vi ser på vad han uppnådde måste vi oundvikligen dra slutsatsen att han i själva verket överskrider alla begränsningar i tid och rum. Hans vision bryter igenom alla rumsliga och fysiska barriärer, sträcker sig bortom århundradena och årtusendena och innefattar i sig själv all mänsklig aktivitet och hela mänsklighetens historia. Han är inte en av dem som historien låtit falla i glömska och prisas inte bara för att vara en god ledare för sin samtid. Han är den mänsklighetens unika och ojämförlige ledare som marscherar jämsides med tiden; som är modern under varje tidsålder och i varje era - såsom han var under sin egen tid. Hans läror är förvisso lika fräscha som morgondagen.

Den, om vilka människor säger att de «skapar historia», är bara «skapelser av historien». Under hela mänsklighetens historia är han i själva verket den ende som «skapat historia». Man kan granska levnadsomständigheterna hos de stora ledare i världen som igångsatte revolutioner och man finner att vid varje sådant tillfälle samlades revolutionens inneboende energi för den förutbestämda omvälvningen, tog en viss inriktning och väntade bara på att det gynnsamma tillfället skulle komma. För att styra dessa krafter vid tiden för aktionen, fick revolutionsledaren agera likt en skådespelare vars scen och roll är bestämda på förhand. Bland alla «historieskapare» och revolutionära personligheter genom tiderna är han den ende som var tvungen att ensam finna vägar och medel att få en revolution till stånd, som själv måste forma och framdana de slags män han behövde för sitt syfte, därför att revolutionens själva anda inte existerade hos de människor bland vilka han fötts. Han gjorde med sin starka personlighet ett outplånligt intryck i hjärtat hos sina tusentals anhängare och formade dem enligt sitt sinne. Med sin järnvilja lade han grunden för revolutionen, gav den dess form och kännetecken och styrde händelsernas gång in i de spår han önskade och avsåg. Kan någon ge ett annat exempel på en historieskapare av sådan egenart, en annan revolutionär av sådan brillians och överlägsenhet?

Det slutgiltiga vittnesbördet

Man kan begrunda detta och undra hur det var möjligt att, under den mörka tiden 1400 år tillbaka och i en så okunnig region som Arabien, en olärd arabisk handelsman och herde kom att inneha en sådan upplysthet, kunskap, makt, kapacitet och sådana fulländade moraliska dygder?

Någon kanske säger att det inte var något speciellt med hans budskap; att det var en produkt av hans egen hjärna. Om det vore så, skulle han ha utropat sig själv som gud.

och om han vid den tiden hade gjort ett sådant påstående hade jordens människor - vilka inte tvekade att kalla Kristna och Buddha för gudar och Jesus för Guds son och vilka utan betänkande kunde dyrka till och med naturkrafter som eld, vatten och luft - villigt ha erkänt en sådan fullkomlig person som varande Allah Själ. Men nej! Han hävdar just det motsatta. Ty han förklarade att: Jag är en mänsklig varelse som ni själva. Jag har inte kommit till er med något ur min egen fatabur. Allt har uppenbarats för mig av Allah. Allt jag har tillhör Honom. Detta budskap, vars like inte ens hela mänskligheten tillsammans är kapabel att framställa, är Allahs budskap. Det är inte en produkt av min egen hjärna.

Varje ord i det har sänts ned av Honom, och all ära tillkommer Honom, Vars Budskap det är. Alla de underbara verk som i era ögon ska tillskrivas mig, alla lagar jag har föreskrivit och alla de principer som jag har förkunnat och undervisat - ingen av dem kommer från mig. Jag finner mig själv vara fullständigt oförmögen att framställa sådana ting ut ur min egen personliga förmåga och kraft. Jag ser till den Gudomliga Vägledningen i alla angelägenheter. Jag gör vadhelst Han önskar, jag förkunnar det Han dikterar. Hör! Vilket underbart och inspirerande exempel är inte detta på ärlighet, rättfärdighet, sanning och heder! En lögnare och hycklare försöker i allmänhet tillskriva sig själv all ära också för de bragder som andra utfört, även då det falska i hans påståenden lätt kan påvisas. Men denne store man tog aldrig själv på sig äran av någon enda av dessa bragder, trots att ingen kunde motsäga honom då det inte fanns något sätt att finna ut hans inspirationskälla. Vilket bevis bättre än detta kan det finnas på hans absolut ärliga syfte, rakryggade karaktär och själsadel! Vem kan vara mer uppriktig än den som genom en hemlig kanal får ta emot sådana unika gåvor och skatter och ändå rättframt pekar ut källan till sin insikt och inspiration? Alla dessa faktorer leder oundvikligen till slutsatsen att denne man var Allah's rätte Budbärare.

Sådan var vår helige Profet Muhammad (frid och Allah's välsignelser över honom!). Han var ett underverk med extraordinära gåvor, en symbol för sanning och äkthet, en stor Apostel, Allah's Budbärare till hela världen. Hans liv och tankar, hans sannfärdighet och rättframhet, hans fromhet och godhet, hans karaktär och moral, hans ideologi och stordåd - allt står som ett ovedersägligt bevis på hans profetskap. Varje människa som fördomsfritt studerar hans liv och läror kan intyga att han sannerligen var Allah's sanne Profet och att Koranen - den Bok han gav mänskligheten - är Allah's sanna Bok. Ingen fördomsfri och seriös sanningssökare kan undfly denna slutsats.

Vidare måste det nu stå fullkomligt klart att vi endast genom Muhammad (frid över honom) kan känna Islams raka Väg. Koranen och Muhammad's levnadsexempel (frid över honom) är de enda pålitliga källor som mänskligheten har tillgängliga för att lära känna Allah's Vilja i all dess totalitet. Muhammad (frid över honom) är Allah's Budbärare till hela mänskligheten och den långa kedjan av Profeter har tagit slut med honom. Han var den siste av Profeterna och alla de föreskrifter som det var Allah's vilja att ge mänskligheten genom direkt uppenbarelse, sändes av Honom genom Muhammad (frid över honom) och finns i Koranen och *Sunnah*. Den som vill söka sanningen och är angelägen om att bli en uppriktig muslim, en hängiven vandrare på Allah's väg, måste tro på Allah's siste Profet, anta hans läror och följa den väg han pekade ut åt människan. Detta är den verkliga vägen till seger och frälsning.

4. Det slutgiltiga Profetskapet

Detta för oss till frågan om slutet på profetskapet. Låt oss nu betrakta denna aspekt av Muhammad's profetskap (frid över honom).

Vi har redan diskuterat profetskapets natur och denna diskussion gör det klart att en profets framträdande inte tillhör vardagshändelserna. Inte heller är Profetens personliga närvaro nödvändig för varje land, folk och tidsperiod. Profetens liv och läror är en ledstjärna för att vägleda människorna till den Rätta Vägen och så länge hans läror och hans vägledning är levande; så länge lever också han själv. En profets verkliga död består inte i hans fysiska utslocknande utan i hans lärors minskade inflytande och förfalskning av hans budskap. De tidiga profeterna har dött därför att deras efterföljare har förvanskat deras läror, förfalskat deras föreskrifter och befläckt deras levnadsexempel genom att tillskriva dem påhittade händelser. Inte en enda av de tidiga böckerna - Torah, Zabur (Davids psalmer), Injeel (Evangeliet), etc. - existerar idag i sin ursprungliga text och till och med de som följer dessa böcker erkänner att de inte har de ursprungliga böckerna. De tidiga profeternas levnadshistorier har till den grad blandats upp med fiktion att en korrekt och autentisk redogörelse för deras liv har blivit omöjlig att göra. Deras liv har blivit sagor och legender och ingen trovärdig uppteckning är någonstans tillgänglig. Uppteckningarna har inte bara förlorats och deras föreskrifter glömts, utan man kan inte ens med säkerhet säga var och när en viss profet var född och uppvuxen, hur han levde och vilka lagar han gav mänskligheten. En profets verkliga död består i hans lärors död.

Bedömer man fakta utifrån detta kriterium kan ingen förneka att Muhammad (frid över honom) och hans läror lever. Hans läror står oförstörda och oförändrade. Koranen - den bok han gav till mänskligheten - existerar i sin originaltext, utan minsta förändring i bokstav, stavelse, skiljetecken eller punkter. Hela redogörelsen för hans liv - hans uttalanden, föreskrifter och handlingar - är bevarad med fullständig korrekthet, i så hög grad att dessa skildringar ännu efter trettonhundra år är så klara och kompletta att det tycks oss som såge vi honom med våra egna ögon. Ingen biografi över någon människa är så välbevarad som Muhammad's (frid över honom). I varje liten och stor angelägenhet i våra liv kan vi söka vägledning hos Muhammad (frid över honom) och ta lärdom av hans livs föredöme. Därför finns det inget behov av någon profet efter Muhammad, den siste Profeten (frid över honom). Vidare finns det tre ting som nödvändiggör framträdandet av en ny profet; det är inte bara fråga om ersättande av en avliden profet. Dessa nödvändigheter kan summeras enligt följande:

1. Att de tidigare profeternas läror har blivit förfalskade eller fördärvade eller att de har dött och deras återkomst krävs. I ett sådant fall får en ny profet framträda för att två orenheterna bort från folkets liv och återställa religionen i dess ursprungliga rena form, eller
2. att den avlidne profetens läror var ofullständiga och det är nödvändigt att göra tillägg till dem, förbättra dem eller rätta dem. En ny profet sänds då för att få dessa förbättringar till stånd, eller
3. att den tidigare profeten var särskilt utsedd för en viss nation eller territorium och det krävs en profet också för en annan nation, folk eller land. **1**

Detta är de tre grundläggande villkor som är nödvändiga för framträdandet av en ny profet. En noggrann mönstring av fakta visar att ingen av dessa villkor föreligger idag. Lärorerna hos den siste Profeten, Muhammad (frid över honom) är levande, har fullständigt bevarats och gjorts odödliga. Den vägledning han har givit mänskligheten är komplett och felfri och är inskriven i den Heliga Koranen. Alla Islams källor är helt intakta och var och en av Profetens föreskrifter och handlingar kan säkerställas utan skymt av tvivel. När sålunda hans läror är fullständigt oförvanskade finns det på dessa grunder inget behov av någon ny profet.

För det andra har Allah fullbordat Sin uppenbarade vägledning genom Profet Muhammad (frid över honom) och Islam är en fullständig religion för mänskligheten. Allah har sagt att: «Idag har jag fullbordat er Tro - religion - för eder, och Jag har fulländat min gåva

till eder», och en noggrann studie av Islam som ett komplett livsmönster bevisar sanningen i denna Korantext. Islam ger vägledning för livet i denna värld och i nästa och ingenting som är av vikt för mänsklighetens vägledning har utelämnats. Religionen har nu fulländats och det finns ingen grund för ett nytt profetskap utifrån kriteriet om ofullständighet. ²

Slutligen var Muhammad's Budskap (frid över honom) inte ämnat för något särskilt folk, plats eller period. Han kom som Världens Profet - sanningens budbärare för hela mänskligheten. Koranen har beordrat Muhammad (frid över honom) att förkunna: O mänsklighet, jag är Allah's Budbärare till er alla». Han har beskrivits som «en välsignelse för alla (människor i) världarna» och hans verk var universellt och allmänmäskligt. Det är därför som det efter honom inte kvarstår något behov av profetskap och han har i Koranen beskrivits som Khatam-un-Nabiyyin (den siste i kedjan av sanna profeter).³ Den enda källan till kunskap om Allah och Hans Väg är alltså Muhammad (frid över honom). Vi kan skaffa oss kunskap om Islam endast genom hans läror, vilka är så fullständiga och så omfattande att de kan vägleda människorna i alla kommande tider. Nu behöver världen ingen ny profet; den behöver bara sådana människor som har fullständig tro på Muhammad (frid över honom), som blir standardbärare för hans budskap, propagerar för det världen över och strävar efter att upprätta den kultur som Muhammad (frid över honom) gav till människan. Världen behöver karaktärsfasta människor som kan omsätta hans läror i praktiken och upprätta ett samhälle som styrs av den Gudomliga Lagen, vars överhöghet Muhammad (frid över honom) kom för att etablera. Detta är Muhammads mission (frid över honom) och på dess seger beror Människans seger.

¹ Det kan också förekomma att en profet utses att hjälpa eller assistera en annan profet, men eftersom sådana profeter är mycket sällsynta - i Koranen beskrivs endast två sådana tillfällen - och eftersom detta slags profetskap tycks vara undantag snarare än allmän regel, har vi inte angivit detta som ett fjärde villkor. - Utgivaren. ² En del människor säger att tidens gång i sig själv är en tillräcklig grund för behovet av ny vägledning och att en religion som uppenbarades för trettonhundra år sedan med nödvändighet måste bli föråldrad och otidsenlig; inte lämpad för den nya tidens behov. Invändningen är totalt ogrundad. Orsakerna till detta kan kort fastställas enligt följande:

1. Islams läror är eviga, därför att de har uppenbarats av Allah Som vet allt om det förgångna, närvarande och framtiden och Som Själv är evig. Det är den mänskliga kunskapen som är begränsad. Det är den mänskliga ögat som inte kan se in i framtidens dunkla horisont, inte Allah Vars kunskap står över alla begränsningar i tid och rum.

2. Islam grundar sig på den mänskliga naturen och människans natur har förblivit densamma i alla tider och epoker. Alla människor har danats i samma form som den tidigaste människan och den grundläggande mänskliga naturen förblir oförändrad.

3. I mänsklighetens liv finns en vacker balans mellan elementen av beständighet och förändring. Saker och ting är inte permanenta eller föränderliga. De fundamentala principerna, grundvärderingarna, förändras inte. Det är de yttre formerna som ändras med tiden och som förändras med utgångspunkt från vissa principer som måste iakttas. Islam har tillgodosett behoven av både beständighet och förändring. Koranen och *Sunnah* fastslog Islams eviga principer, medan de genom *Ijtihad* tillämpas på varje tidsålder i enlighet med dess egna behov. Islam är den enda religion som har grundlagt en metod för samhällets varaktiga utveckling i enlighet med de fundamentala principerna och beständiga livsvärdena. 4. Även i vetenskapligt hänseende lever den mänskliga rasen i en era som inleddes i och med människans framträdande på jorden, och ingen fundamental utvecklingsmässig förändring har inträffat i detta existensskede. Civilisationer har uppstått och dött, kulturer har växt och vittrat sönder, imperier har uppkommit och upplösts, men tidsåldern i den långa kedjan av kosmisk utveckling förblir densamma. Därför är åsikten att vägledning givna för några århundraden sedan automatiskt blir föråldrad under tidens gång, ogrundad och ytlig. - Utgivaren.

³ Koranen och Hadith är mycket uttryckliga på denna punkt. Koranen säger: «Muhammad är Allah's Budbärare och den siste Profeten (33:40). Den Helige Profeten själv sade: «Det kommer ingen profet efter mig». Vid ett annat tillfälle sade han: «Mitt förhållande till (den långa kedjan av) andra profeter kan förstås genom jämförelsen med ett palats: palatset var mycket vackert byggt. Allting däri var fulländat; bara en tegelsten fattades. Jag har fyllt i den tomma platsen och nu är slottet perfekt». (relaterat av Bukhari och Muslim). - Utgivaren.